

Alsjeblieft, een  
sinterklaasverhaal  
van Marcel Heunks



Kijk voor meer sinterklaasverhalen op [sinterklaasverhalen.nl](http://sinterklaasverhalen.nl)



*Is Sinterklaas verliefd?*





Huispiet liep met zijn plumeaus door het grote pietenhuis. Hij had een schortje voor waarop aan de voorkant een zakje zat met daarin een kleine plumeau voor de kleine richeltjes en gleufjes. Hij liep de trap af en liet de grote plumeau, die hij in zijn hand had, over de leuning glijden. Ondertussen floot hij *Daar wordt aan de deur geklopt.*

Toen hij beneden was, ging hij naar de werkkamer van Sinterklaas om die eens goed onder handen te nemen. 'Sinterklaas werkt hard en dat geeft een hoop stof en rommeltjes,' zei Huispiet in zichzelf. 'Maar goed dat hij mij heeft, want ik hou zijn werkkamer tiptop in orde, zodat hij zich met de lijstjes van de kinderen kan bezighouden.'

Huispiet klopte op de deur. Hij hoorde niets. Hij klopt nog eens, maar dan wat harder. Nog steeds niets. 'Da's gek,' zei Huispiet. Hij keek op zijn horloge. 'Tien uur. Normaal gesproken is hij nu aan het werk.' Hij pakte de deurklink en drukte deze voorzichtig naar beneden. Hij duwde de deur open en stak zijn hoofd naar binnen. 'Sinterklaas?' vroeg hij zachtjes. Hij zag niets. Hij duwde de deur verder open en ging naar binnen.

De kamer was leeg, dat wil zeggen, er was geen Sinterklaas. Huispiet keek rond. Hij zag ook de staf niet staan. 'Zeker een ommetje maken,' zei Huispiet. 'Nou, dan kan ik alvast rustig aan het werk. Laat ik maar eens beginnen met dat bureau.' Hij liep erop af en pakte allerlei papieren en lijstjes om ze netjes op een stapeltje te leggen. Hé, wat zag hij daar?

'Wat krijgen we nou?' riep Huispiet verbaasd uit. Hij zag een dichtgevouwen briefje liggen met aan de buitenkant een hart dat rood was ingekleurd en waardoorheen een pijl was getekend. Bij de pijlpunt stond een grote letter O en aan de andere kant van de pijl stond een grote letter S. 'Wat heeft dit te betekenen?', vroeg Huispiet zich nieuwsgierig af. Hij pakte het briefje op en bekeek het. Hij wilde het openvouwen, maar het zat dichtgeplakt. Een sinterklaassticker hield de open kant gesloten. Huispiet probeerde ertussendoor te



kijken om te zien of hij iets kon lezen. Dat lukte niet. Hij nam een besluit. ‘Dit moet Hoofdpiet zien,’ zei hij vastberaden.

‘Hmmm,’ mompelde de hoofdpiet even later. ‘Bijzonder. Heel bijzonder,’ zei hij peinzend. Hij bekeek de brief van alle kanten en rook er zelfs even aan. ‘Niets bijzonders te ruiken. Geen parfum, alleen een lichte speculaaslucht.’

‘Ja, maar ja, iedereen weet dat Sinterklaas dol is op speculaas,’ zei de Huispiet. ‘En op pepernoten, en op marsepein en op...’

‘Ho, stop,’ zei Hoofdpiet geïrriteerd. ‘Dat weten wel. Maar wat we niet weten is op wie Sinterklaas verliefd is.’

‘Verliefd?’ riep Huispiet verbaasd uit.’

‘Ssst,’ zei Hoofdpiet met zijn wijsvinger voor zijn mond. ‘Dat hoeft niet iedereen te weten,’ fluisterde hij, terwijl hij om zich heen keek of er niemand in de buurt was.

‘O ja, ik bedoel nee, natuurlijk niet. Maar hoe weet je dat Sinterklaas verliefd is?’

‘Die S staat duidelijk voor Sinterklaas en dat rode hart met die pijl erdoorheen is verliefd zijn. We moeten er alleen nog achter komen wie er bij die O hoort.’

‘Ah, zo. Slim van je,’ knikte Huispiet langzaam.

Hoofdpiet glimlachte trots. ‘Waar is de Sint nu trouwens?’ vroeg hij. ‘Hij is op dit tijdstip toch altijd aan het werk?’

‘Ja, klopt. Ik weet het niet. Zijn staf staat er ook niet, dus ik denk dat hij een ommetje maakt.’

‘Ja, ja,’ zei de Hoofdpiet geheimzinnig. ‘Hij is natuurlijk naar zijn liefje.’

‘Maar wie is dat dan? Op wie zou hij verliefd zijn?’

‘Tja, Odette, Omaira, Olcay, Olga, Olivia, geen idee,’ somde Hoofdpiet peinzend allerlei namen op die begonnen met een O. ‘Goed, goed, ga jij nu maar verder met stoffen en soppen, dan ga ik tot de bodem uitzoeken wat hier aan de hand is.’

‘Maar ik vond die brief, dus...’

‘Nee, nee, dit is een gewichtige zaak, dus echt iets voor iemand in mijn positie.’ De Hoofdpiet keek ook erg gewichtig



door heel erg rechtop te gaan staan met zijn borst vooruit en zijn neus in de lucht.

‘Je lijkt wel een standbeeld,’ zei de huispiet mopperend en hij liep weg. Achter zich hoorde hij de hoofdpiet de trap oplopen. Huispiet liep weer in de richting van de werkkamer van Sinterklaas.

‘Wat kijk jij bedrukt,’ hoorde hij de grapjespiet zeggen. ‘Komt dat doordat je veter loszit?’

Onwillekeurig zakte Huispiet door zijn knieën om zijn veter te strikken. Hij greep met zijn vingers in het niets. Hij keek omlaag en toen zag hij het. Hij heeft instappers en die hebben helemaal geen veters. Hij hoorde grapjespiet heel hard lachen en mopperend stond Huispiet weer op.

‘Ach, jij altijd met je stomme grapjes.’

‘Hé,’ zei Grapjespiet, ‘je lijkt wel sip. Wat is er?’

‘Ja, dat ben ik ook.’ Tegelijk keek huispiet om zich heen of hij niemand zag. Hij wenkte Grapjespiet en fluisterde het hele verhaal in zijn oor. Grapjespiet keek verbaasd op.

‘Sinterklaas verliefd? Op wie dan?’ vroeg Grapjespiet zich hardop af.

‘Ssssst. Stil nou toch,’ siste Huispiet. ‘Ik vertel het alleen aan jou. Niet doorvertellen hoor.’ Huispiet vroeg zich tegelijk af of dit wel zo’n goed idee was. Nou ja, dan had Hoofdpiet me maar mee moeten laten doen met uitzoeken, dacht Huispiet. Hij ging de werkkamer van Sinterklaas in om verder te gaan met stoffen en soppen.

Een uurtje later kwam hij naar buiten en het gonsde op de gang. De pieten waren inmiddels wakker na een nachtje op de daken te zijn geweest en iedereen had het erover.

‘Sinterklaas verliefd?’

‘Hoe kan dat nou?’

‘Op wie dan?’

‘Vast op mijn buurvrouw in Spanje. Ik zag ze een keer koffie drinken samen. Zij heet Olivia.’

‘Nee joh, op mijn tante. Ik zag ze een keer lachen naar elkaar. En die heet Olcay.’



‘Misschien is hij wel verliefd op de meneer van de post. Ze staan soms uren te praten. Wist je dat die postbode Otto heet?’

‘Op een man?’

‘Ja, waarom niet?’

Oeps, dacht Huispiet. Ik geloof dat het toch niet zo’n goed idee was om het aan Grapjespiet te vertellen. Zeker niet toen hij de hoofdpiet boos op hem af zag stormen.

‘Wat heb jij nou weer gedaan? Ik weet nog niet eens wat er aan de hand is. Ach, laat ook maar.’ Zonder op antwoord te wachten stootte hij weer mopperend weg.

Later, toen alle Pieten in de eetzaal zaten, ging het er nog steeds over. Iedereen praatte door elkaar heen en ze wisten allemaal wel iemand waarop Sinterklaas verliefd kon zijn. Hoofdpiet ging ten slotte staan en hief zijn hand. Hij wachtte tot iedereen stil was en naar hem keek. Hij schraapte zijn keel. ‘Luister, beste Pieten. Ik snap heel goed dat jullie je afvragen op wie Sinterklaas een oogje heeft. Net als jullie ben ik ook geschrokken en ik zal dit...’

Precies op dat moment zwaaide de deur open en kwam Sinterklaas binnen. ‘Geschrokken? Waarvan beste Hoofdpiet?’

De monden van alle pieten vielen open en iedereen probeerde te ontdekken of ze iets aan Sinterklaas konden zien. Een verliefde blik, pretoogjes, een andere stem, wat dan ook. Maar de Sint leek heel gewoon te zijn.

‘Eh, ja, ziet u, Sinterklaas. We, eeh... nou, ja,’ stamelde Hoofdpiet.

‘Ja...?’

‘Nou, we dachten dat u misschien een beetje verliefd was.’

Sinterklaas trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zo, en waarom dachten jullie dat?’

‘Er lag een briefje en Huispiet gaf me dat. En u was weg, terwijl u normaal gesproken aan het werk bent.’





Hoofdpiet haalde het briefje tevoorschijn dat hij van Huispiet had gekregen en gaf het aan Sinterklaas. Hij bekeek het en begon heel hard te lachen.

‘Nou, Hoofdpiet, zal ik dan maar uitleggen wat dit briefje betekent?’

Er ontstond weer geroezemoes, want niet alleen Hoofdpiet, maar alle andere pieten waren heel nieuwsgierig naar wat Sinterklaas te vertellen had.

‘Het briefje,’ begon Sinterklaas, ‘is niet voor mij. Ik heb het wel geschreven, maar het is voor boer Oscar hier verderop.’

Weer ontstond er geroezemoes.

‘Ik wist het wel.’

‘Dus toch een man.’

‘Tjonge, die Sint. Leuk hoor.’

‘Spannend zeg. Ik ben benieuwd hoe Oscar eruit ziet.’

Sinterklaas hief op zijn beurt zijn hand en ging weer verder.

‘Boer Oscar heeft een paard. Dat paard heet Sientje. Paardenpiet en boer Oscar laten Sientje en Ozosnel weleens samen in de wei. En wat blijkt nu? Ze vinden elkaar erg interessant. We denken zelfs, maar we weten dat nog niet zeker, dat Sientje een kleintje krijgt van Ozosnel.’

Iedereen begon door elkaar te praten.

‘Wow.’

‘Cool.’

‘Die Ozosnel. Oude snoeperd.’

‘En dat briefje dan?’ vroeg Hoofdpiet.

‘Dat briefje? Dat schreef ik voor boer Oscar. Het leek me leuk dat Ozosnel en Sientje af en toe bij elkaar op stal kunnen staan. Precies toen ik klaar was met schrijven belde boer Oscar met hetzelfde idee. Tijdens het telefoongesprek tekende ik dat hartje erop. We spraken af dat ik even op bezoek zou gaan bij boer Oscar, dus dat briefje was niet meer nodig.’

Hoofdpiet keek naar de grond en Huispiet probeerde niet op te vallen.



‘Maar... Hoofdpiet en Huispiet? Weten jullie dat het heel onbeleefd is om zomaar een briefje van iemands bureau te pakken en mee te nemen?’

‘Eh, ja Sinterklaas,’ zeiden ze in koor. ‘Sorry Sinterklaas.’

‘En weten jullie ook dat de stal van Ozosnel én die van Sientje nodig schoongemaakt moeten worden?’

Paardenpiet stond op. ‘Ik ga meteen aan de slag, Sinterklaas.’

‘Ho, ho, niet zo snel, Paardenpiet. Ik denk dat Hoofdpiet en Huispiet je prima kunnen helpen deze keer. Zet ze maar eens goed aan het werk.’

‘Komt in orde, Sinterklaas.’

‘Fijn. Nou dan ga ik ook maar eens wat eten. Wat hebben we vandaag? O, lekker, een broodje groentekroket.’

En terwijl Sinterklaas een flinke hap nam, liepen Hoofdpiet en Huispiet achter Paardenpiet aan, richting de stallen.







Naast schrijver van dit sinterklaasverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:  
[www.marcelheunks.com/justin](http://www.marcelheunks.com/justin), en schrijf ik voor [www.verhalenvoorkerst.nl](http://www.verhalenvoorkerst.nl).